

Universitätsbibliothek Paderborn

**Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris
Angelici Ordinis Prædicatorum**

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtru[m] indigeat auxilio gratiæ? 4

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

no. Differunt autem secundum ea, quæ difficultatem afferunt ad persistendum in bono. Nam virtus perseverantia propriè facit firmiter persistere hominem in bono contra difficultatem, quæ prouenit ex ipsa diurnitate actus. Constantia autem facit firmiter persistere in bono contra difficultatem, quæ prouenit ex quibuscumque alijs exterioribus impedimentis. Et ideo principalior pars fortitudinis est perseverantia, quam constantia: quia difficultas quæ est ex diurnitate actus, est essentia actui virtutis, quam illa quæ est ex exterioribus impedimentis.

Ad primum ergo dicendum, quod exteriora impedimenta persistendi in bono, præcipue sunt illa quæ q. præce. tristitia inferunt. Circa tristitiam autem est patientia, ut dictum * est. Et ideo constantia secundum finē 676 conuenit eum perseverantia: secundum autem ea quæ 1.2. q. 107 difficultatem inferunt, conuenit cum patientia. Finis 2.9. et 10. zutem potior est. Et ideo constantia magis pertinet q. 114 ar. 2. cor.

Ad secundum dicendum, quod in magnis operibus persistere difficilis est. Sed in paruis vel in mediocribus diu persistere habet difficultatem: & si polit. ad non ex magnitudine actus, quam respicit magnificencia, saitem ex ipsa diurnitate, quam respicit perseverantia. Et ideo constantia potest ad utrumque pertinere.

Ad tertium dicendum, quod constantia pertinet quidem ad perseverantiam, in quantum conuenit cum ea: non tamen est idem ei, in quantum differt ab ea, ut dictum est.

ARTIC. IV.

Vtrum perseverantia indigat auxilio gratiæ? 10.7. lcc.
D quartum sic proceditur. Videlur, quod perse- 2. co pri. verantia non indigat auxilio gratiæ. Perse- * art. 1. verantia enim est quedam virtus, ut dictum est *, ¶ li. 2. de Sed virtus, ut Tullius dicit in sua Rhetorica ¶ agit inuenit. ¶ in modum naturæ. Ergo sola inclinatio virtutis sufficit ad perieverandum. Non ergo ad hoc p. lib.

rc.

requiritur aliquod auxilium gratiæ.

¶ 2 Præterea, Donum gratiæ Christi est maius, quam nocumentum, quod Adam intulit: ut patet ad Rom. 5. Sed ante peccatum sic conditus fuit homo, *** c. 11. in me. 10. 7.** vt posset perseverare per id: quod acceperat: sicut Aug. dicit in lib. de Corrett. * & gratia. Ergo multo magis homo per gratiam Christi reparatus, potest perseverare absque auxilio nouæ gratiæ.

¶ 3 Præterea, Opera peccati quandoque sunt difficultiora, quam opera virtutis. Vnde ex persona impiorum dicitur Sap. 5. Ambulanimus vias difficiles. Sed aliqui perseverant in operibus peccati absque alterius auxilio. Ergo etiam in operibus virtutum potest homo perseverare absque auxilio gratiæ.

SED contra est, quod Augnst. dicit in lib. de Perseuerantia *, Afferimus donum Dei esse perseuerantiam, qua usque in finem perseueratur in Christo.

R E S P O N D E O dicendum, quod sicut ex dictis patet *, perseuerantia dupliciter dicitur. Uno modo pro ipso habitu perseuerantiae, secundum quod est virtus. Et hoc modo indiget dono habitualis gratiæ, sicut & ceteræ virtutes infusæ. Alio modo potest accipi pro actu perseuerantiae durante usque ad mortem.

Et secundum hoc indiget non solum gratia habitualis, sed etiam gratuito Dei auxilio conferuantis hominem in bono usque ad finem vitæ: sicut supra dictum est *, cum de gratia ageretur. Quia, cum liberum arbitrium de se sit vertibile, & hoc ei non tollatur per habitualem gratiam presentis vitæ: non subest potestati liberi arbitrij etiam per gratiam reparati, usque immobiliter in hono statuat, licet sic in potestate eius quod hoc eligat. Plerumque enim cadit in nostra potestate elecio, sed non executio.

Ad primum ergo dicendum, quod virtus perseuerantiae, quantum est de se, inclinat ad perseuerandum: quia tamen habitus est quo quis virtutem cum voluerit, non est necessarium, quod habens habitum virtutis, immobiliter, utatur eo usque ad mortem.

Ad

Ad secundum dicendum, quod sicut Aug. dicit in lib. de Cor. & gratia*, Primo homini datum est, non ut perseueraret, sed ut perseuerare posset per libertum arbitrium: quia nulla corruptio tunc erat in humana natura, qua perseuerandi difficultatem praereret. Sed nunc prædestinatis per gratiam Christi, non solum datur, ut perseuerare possint, sed ut perseuerent. Vnde primus homo nullo terrente contra Dei terrentis imperium libero usus arbitrio, non stetit in tanta felicitate cum tanta non peccandi facilitate. Iti autem sequente mundo ne starent, steterunt in fide.

Ad tertium dicendum, quod homo per se potest cadere in peccatum, sed non potest per se resurgere a peccato sine auxilio gratiae. Et ideo ex hoc ipso quod homo cadit in peccatum, quantum de se est, facit se in peccato perseuerantem, nisi gratia Dei liberetur. Non autem ex hoc quod facit bonum, facit se perseuerantem in bono, quia de se potens est peccare: & ideo ad hoc indiget auxilio gratiae.

QVÆST. I O CXXXVIII.

De virtutibus oppositis perseuerantia, in duos articulos divisas.

Deinde considerandum est de virtutibus oppositis perseuerantia.

¶ Et circa hoc queruntur duo.

¶ Primo, de molitie.

¶ Secundo, de pertinacia.

ARTIC. I.

Vtrum mollitiae opponatur perseuerantia? 677
Ad primum sic proceditur. Videatur, quod molitiae non opponatur perseuerantia. Quia super illud i. ad Corinth. 6. Neque adulterii, neque molles, neque masculorum concubitores: glossa* exponit id est, pathici, hoc est, muliebria patientes. Sed hoc opponitur castitati. Ergo molitiae non est vitium oppositum perseuerantia.
 ¶ 2. Præterea, Philosophus dicit in 7. Ethicor. * 6.7. 10.5. quod delicia molitiae quedam est. Sed esse deliciosum

sum